

- [1] Petr Kabeš: Ž Trpyt žádat o hvězdu? (p 1)
- [2 ÷ 21] L. Procházková: Život byl ke mně laskavý
/Rozhovor s J. Updike/ (p 20)
- [22 ÷ 29] Karel Pecka: Ravnost je sen hrbatých (p 2)
- [30 ÷ 36] Zdeněk Rotrekl: Za Karlem knížetem ze Schwarzenbergu (p 7)
- [37 ÷ 55] Miroslav Kusý: Neslovenský fenomén (p 19)
- [56 ÷ 60] Eva Schmidtová-Hartmannová: O kritické metodě J. Opata (p 5)
- [61 ÷ 63] Jaroslav Opat: K replice E. Schmidtové-Hartmannové (p 3)
- [64 ÷ 68] Eva Kantůrková: Rok narozenin (p 5)
- [69 ÷ 71] Eda Kriševová: Vzpomínka na Mahlera (p 3)
- [72 ÷ 98] Zdeněk Urbánek: Začátek cesty (p 27)
- [99 ÷ 101] František Pavlíček: Dedikace místo prologu (p 3)
- [102 ÷ 112] Malé album z konce velké války (p 11)
- [113 ÷ 116] Milan Šimečka: Umění fejetonu (p 4)
- [117 ÷ 120] Milan Šimečka: Smutné satisfakce bezmocných (p 4)
- [121 ÷ 124] Z. U.: Zkažený koncert (p 4)
- [125 ÷ 126] Ivan Klíma: Hrdinové naší doby (p 2)
- [127 ÷ 135] Sergej Machonin: Revizor z Ústí (p 9)
- [136 ÷ 141] Milan Uhde: Osud talentu (p 6)
- [142 ÷ 156] Milan Jungmann: Sovětští spisovatelé u zdi nářků (p 15)
- [157 ÷ 165] Iva Kotrlá: Tendence modlitby (p 9)
- [166 ÷ 182] EC: Více než 13 řádky o... (p 17)
- [183 ÷ 185] ~~Karel~~ Ludvík Vaculík: Co jsem dostal (p 3)
- [186 ÷ 188] Ludvík Vaculík: Srpnový den (p 3)
- [189 ÷ 191] Ludvík Vaculík: V důchodu (p 3)

Čáří 1986

Copied, bound, continuous numbered and made available by
 Dokumentationszentrum zur Förderung der unabhängigen tschecho-
 slowakischen Literatur e.V. from a type-written carbon copy
 (unbound sheets, A 4) for research and information purposes.
 The copyright stays with each individual author and must be
 strictly observed; before publishing any item please consult
 the Center.

"OBSAH" must not be quoted as a periodical samizdat journal
 in any publication abroad.

Na mistrovství světa v kopané se prý dívala miliarda lidí. Možná o něco více, možná o něco méně - číslu tím neubude na působivosti. Nepředstavitelná masa lidí civí na barevné či černobílé stíny pětadvaceti mimů. Civí a zároveň se cvičí - v čem vlastně?

Nevím, kolik lidí se dívalo na zápasy o pohár federace v ženském tenise - v Čechách to byl kdekdo. Všichni si přáli uvidět svoji nejslavnější rodačku - Martinu. Navrátilová hrála skvěle, přehrála všechny, dokonce i ty, kteří nám vládnou. Chtěli předstírat, že nežije a nikdy nežila, tak, jak to jsou zvyklí předstírat o tisíci jiných, jenže ona přijela, ukázala se, vyhrála a ještě na závěr promluvila do mikrofону: prý doufá, že se do Prahy podívá dřív než zase po jedenácti letech. Činovníci přitom kameněli, zatímco lid se radoval. Odpustil Martině i to, co se u nás málokdy odpouští, totiž, že je bohatá, bohatší, než si našinec vůbec dovede představit. Jak sama tvrdí, má ve svých garážích i sedm automobilů, mezi nimi dva Rolls-Royce a jednu stříbrnou Mercedesku.

Když dal přeslavný Maradona gól roku rukou a tím posunul své mužstvo ke kýženému titulu, někteří moralisté se nad tím nezpůsobem pozastavovali. Mně však jeden můj známý, který hrával ještě za první republiky profesionální kopanou, poučil, že Maradona nemohl jednat jinak, než jednal. Kdyby přiznal, že dal gól rukou, jak by^{se} slušelo na hrdinu, který se předvádí miliardě diváků, jeho spoluhráči by ho nejspíš zabili. Víte, kolik set tisíc dolarů bylo ve hře?

Můj známý měl pravdu. Díváme se totiž, aniž si to připouštíme, na reje milionářů a multimilionářů.

V dávných dobách dorazili chudáci herci na Elsinor a ve vší pokorě předvedli pánům svoji hru. "Obslužte každého, jak toho zasluhje," praví o nich Polonioví dánský princ, "a komu prosím vás byste nedal namrskat? Raději s nimi naložte, jak vám káže vlastní čest a postavení. Čím méně je zasluhují, tím záslužnější vaše dobrota."

Dneska herci namrskají nám chudákům a naloží s námi, jak jim káže vlastní čest a postavení.

Mluví-li o rejích milionářů, nedělám víc, než že pojmenovávám současný stav. Kdysi herci bavili pány. Dneska jsou herci /hráči/ pány. Maradona ani Martina se ovšem pány nenarodili, dokonce prý pocházejí ze skromných poměrů, jestli se mezi panstvo během několika

let vyšvihli, svědčí to jistě o jejich nadání, pílí i vytrvalosti, ale také o dnešním světě, o velikosti naší touhy bavit se anebo přesněji: dát se bavit.

Každá doba má své idoly a své hrdiny.

Jsou dávno pryč časy, kdy lidé ctili proroky či mučedníky. Minuly doby, kdy obecenstvo trnulo při jménu Goethově či Ibsenově. Už neuctíváme básníky ani vědce ani slavné objevitele. Umírajíce nešeptáme z poslední sil jména velkých vůdců anebo demagogů. Dokonce se zdá, že i éra velkých filmových hvězd a zbožňovaných zpěváků se nachyluje. I Beatles měli jen hrstku diváků ve srovnání s Maradonou.

Je to příznačný vývoj. Miliarda lidí zírá na skvělé returny či přihrávky a kličky, miliarda lidí se dívá, jak Maradona vsítí rukou branku tak obratně, že rozhodčí to nezahledne, Maradonovo mužstvo díky tomu postoupí a stane se nejlepším na světě. Většině z těch přihlížejících nejspíš zatrnulo, na okamžik se v nich ozvala pochybnost, jakási vzpomínka na dětství, na svět pohádek, v němž pravda vítězí, lež bývá odhalena a podvodníci jsou potrestáni. Ale miliardě lidí se dostalo poučení, že takhle se věci dějí jen ve světě pohádek, zatímco svět, v němž žijeme, je místem, kde se ctí Maradoněvé. Ti učenlivější si dovodí, že to, co vede k vítězství, bude ospravedlněno.

Vítězství na hřišti stejně jako na bojišti totiž odevždycky platí, kdo to nepochopí, žije v říši preludů a nemůže nikdy dojít úspěchu. A úspěch je modla milionářů. Je cílem hry, kterou spolu s nimi hrajeme.

Jsem rád, že Maradona dal branku rukou a Martina má sedm automobilů. Oba jsou hrdinové naší doby a každá doma má hrdiny, jaké si zaslouží.